

I betraktarens öga

Publicerad 11 september 2012 kl 08.31

Elisabet Perssons flick- och kvinnoporträtt bär under en lättsam yta på allvarligare frågor om kvinnovarande och om att bli till i betraktarens blick.

Konst

Elisabet Persson
"Ett öga på framtiden"
Lilla Galleriet
Visas till 26 september

Jaha, vad är det här för ett näpet litet gäng – tänker jag helt mansgrisigt – när jag omringas av konstnären Elisabet Perssons kvinno- och flickporträtt på Lilla Galleriet i Umeå.

Luleåkonstnären, som inviger höstsäsongen på galleriet, samlar till utställningen ett 30-tal verk i akryl, emalj och grafik, där ett färgmåttat persongalleri med ett grovt men charmfullt framskuret uttryck slår an en lättsam ton. Släktskap med både Gunna Grähs träsnittsliknande illustrationer, Cecilia Sikströms upphöjda kvinnoikoner och Lisa Rinnevuos naiva flickmåleri kan noteras i Elisabet Perssons uttryck, som är omedelbart och lätt att ta till sig.

Förstås finns allvaret i den underliggande klangen, hur ystert ett tilltal än må vara i ansatsen ger sig en konstnär som sätter flickor och kvinnor inom ram oundvikligen ut på områden som bär tyngre frågor. Om obehagliga upptäckter av inre slumrande mansgrisar, till exempel. Eller om hur en dam viker ihop sig med största elegans innanför ramarna – knäna ihop, och med bästa profilen mot betraktaren. Eller om hur kvinnoarvet, utöver en gemensam genpool, förs vidare från mor till dotter.

Gestalterna i verken bär alla en medvetenheten om betraktarens öga och blir därmed små berättelser genom hur de poserar för oss. I sällskap med varandra ger verken en mycket effektiv och rask redogörelse för hur vägen från flickskap till kvinnovarande kan te sig när en identitet blir till inför offentlighetens blickar.

Småflickorna som halkar runt på för stora trästolar och egentligen tänker mer på saker som skavande underbyxor eller finurliga hemligheter medan de avporträtteras, växer upp till kvinnor som håller stilen, håller sitt för sig själv, sitter snyggt och tjusigt undviker att se oss i ögonen.

Färgpaletten liksom persongalleriets klädstil och frisyrier leder tanken till en tid på litet avstånd, ett 1960-tal kanske, vilket gör att den feministiska kritiken i verken – trots att de är både uttrycksfulla och energirika, mattas av en smula, kapslas in. Jag är omåttligt nyfiken på hur länken mellan barn och vuxen skulle se ut i Elisabet Perssons tappning – en serie tonårstjejer kunde med hennes säkra hand och förmåga att skapa djupverkan i till synes kompakta färgfält, bli riktigt explosiv.

Sara Meidell

Västerbottens Kuriren